

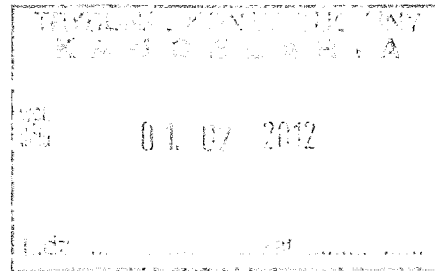

RZECZPOSPOLITA POLSKA
PROKURATOR GENERALNY

Warszawa, dnia 31 stycznia 2012 r.

PG VIII TK 100/11

(SK 27/11)

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY

W związku ze skargą konstytucyjną D Z o stwierdzenie, że:

- 1) art. 6a ust. 10 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674) rozumiany w ten sposób, że od oceny dokonanej przez zespół oceniający kuratora oświaty nie przysługuje skarga do sądu administracyjnego, jeżeli ocena taka wydana w postępowaniu odwoławczym kończy administracyjny tryb postępowania, jest niezgodny z art. 2 i art. 77 ust. 2 Konstytucji;
- 2) art. 3 § 2 pkt 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.) rozumiany w ten sposób, że ocena pracy nauczyciela dokonana przez zespół oceniający kuratora oświaty nie jest aktem lub czynnością z zakresu administracji publicznej dotyczącą uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa, a tym samym przyjęcie, że w takiej sprawie nie przysługuje skarga do sądu administracyjnego, jest sprzeczny z art. 77 ust. 2 Konstytucji

- na podstawie art. 27 pkt 5 w zw. z art. 52 ust. 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643 ze zm.) -

przedstawiam następujące stanowisko:

- 1) art. 6a ust. 10 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r., Nr 97, poz. 674 ze zm.) w zakresie, w jakim nie przewiduje odwołania do sądu od oceny pracy nauczyciela wydanej przez zespół oceniający, powołany przez organ sprawujący nadzór pedagogiczny nad szkołą, jest zgodny z art. 77 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) art. 3 § 2 pkt 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.) w zakresie, w jakim ocena pracy nauczyciela wydana w trybie art. 6a ust. 10 ustawy wymienionej w pkt 1 nie jest aktem lub czynnością z zakresu administracji publicznej dotyczącą uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa, jest zgodny z art. 77 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 3) postępowanie, w zakresie badania zgodności art. 6a ust. 1 ustawy wymienionej w pkt 1, podlega umorzeniu na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym, z powodu niedopuszczalności wydania wyroku.

UZASADNIENIE

D Z wystąpiła do Trybunału Konstytucyjnego ze skargą konstytucyjną, w której zakwestionowała konstytucyjność przepisów, wskazanych na wstępie.

Skarga konstytucyjna oparta została na następującym stanie faktycznym i prawnym.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie, postanowieniem z dnia grudnia 2010 r. (sygn. akt) odrzucił z powodu niedopuszczalności skargę D Z na pismo Warmińsko – Mazurskiego Kuratora Oświaty w Olsztynie z dnia października 2010 r. w przedmiocie oceny pracy zawodowej nauczyciela.

W uzasadnieniu postanowienia, Sąd, powołując się na orzecznictwo wojewódzkich sądów administracyjnych, stwierdził, że ocena pracy nauczyciela nie jest dokonywana w ramach postępowania administracyjnego i nie przybiera procesowej formy decyzji, zaś czynność oceniania ma charakter wewnętrznego postępowania pracodawcy.

We wniesionej skardze kasacyjnej na postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie, Skarżąca zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego przez przyjęcie błędnej wykładni art. 6a ust. 10 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (dalej: Karta Nauczyciela), polegającej na uznaniu, że od oceny dokonanej przez zespół oceniający, powołany przez kuratora oświaty, nie przysługuje skarga do sądu administracyjnego. Postawiony został także zarzut naruszenia art. 3 § 2 pkt 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (dalej: p.p.s.a.) poprzez przyjęcie, że ocena pracy nauczyciela dokonana przez zespół oceniający, powołany przez kuratora oświaty, nie jest aktem lub czynnością z zakresu administracji publicznej dotyczącą uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa. Przy czym w odniesieniu do obu tych przepisów Skarżąca podniosła argument, że art. 77 ust. 2 Konstytucji zakazuje zamykania drogi sądowej do dochodzenia naruszonych praw.

Naczelny Sąd Administracyjny, postanowieniem z dnia marca 2011 r. (sygn. akt), oddalił skargę kasacyjną, uznając prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu pierwszoinstancyjnego.

W skardze konstytucyjnej, wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego, D Z zarzuciła niekonstytucyjność przepisów art. 6a ust. 10 Karty Nauczyciela i art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a., które stanowią:

„Organ, o którym mowa w ust. 9, [organ sprawujący nadzór pedagogiczny nad szkołą – przyp. wł.] powołuje w celu rozpatrzenia odwołania lub wniosku zespół oceniający. Od oceny dokonanej przez zespół oceniający nie przysługuje odwołanie” (art. 6a ust. 10 Karty Nauczyciela);

„Kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje orzekanie w sprawach skarg na inne niż określone w pkt 1-3 akty lub czynności z zakresu administracji publicznej [decyzje administracyjne (pkt 1); postanowienia wydane w postępowaniu administracyjnym, na które służy zażalenie albo kończące postępowanie, a także na postanowienia rozstrzygające sprawę co do istoty (pkt 2); postanowienia wydane w postępowaniu egzekucyjnym i zabezpieczającym, na które służy zażalenie (pkt 3) – przyp. wł.] dotyczące uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa” (art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a.).

Zdaniem Skarżącej, przytoczone przepisy naruszają konstytucyjny zakaz zamykania drogi sądowej do dochodzenia naruszanych praw, wyrażony w art. 77 ust. 2 Konstytucji, a ponadto art. 6a ust. 10 Karty Nauczyciela jest także sprzeczny z zasadą demokratycznego państwa prawnego, wysłowioną w art. 2 Konstytucji.

Zarzut naruszenia art. 77 ust. 2 Konstytucji przez art. 6a ust. 10 Karty Nauczyciela Skarżąca uzasadnia tym, że od oceny pracy nauczyciela dokonanej przez zespół oceniający, powołany przez kuratora oświaty, nie służy skarga do sądu administracyjnego. Przy czym zarzut ten oparty jest na założeniu, że ocena zespołu powołanego przez kuratora oświaty kończy administracyjny tryb postępowania w tej sprawie. Zarzut zaś naruszenia art. 2 Konstytucji nie został bliżej uzasadniony.

Z kolei, zarzut sprzeczności art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a. z art. 77 ust. 2 Konstytucji – zdaniem Skarżącej – polega na tym, że w rozumieniu tego przepisu ocena pracy nauczyciela, dokonana przez zespół oceniający, nie jest aktem lub czynnością z zakresu administracji publicznej dotyczącą uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa, co skutkuje przyjęciem, iż w takiej sprawie nie służy skarga do sądu administracyjnego.

Przedstawione w skardze zagadnienie odnosi się – w swej istocie – do instytucji uregulowanej w Karcie Nauczyciela, jaką jest ocena pracy nauczyciela.

W Karcie tej przewiduje się dwa tryby oceniania pracy nauczycieli. Praca nauczycieli może być oceniana w tzw. trybie zwykłym określonym w art. 6a Karty Nauczyciela oraz w trybie postępowania kwalifikacyjnego lub egzaminacyjnego o nadanie stopnia awansu zawodowego, o którym mowa w art. 9c ust. 6 Karty Nauczyciela.

Mając na uwadze, że podnoszone w skardze zarzuty odnoszą się do tzw. trybu zwykłego, tylko ten tryb wymaga bliższego omówienia.

Ocena pracy nauczyciela może być dokonywana z inicjatywy dyrektora szkoły lub na wniosek: nauczyciela, organu sprawującego nadzór pedagogiczny, organu prowadzącego szkołę, rady szkoły i rady rodziców, przy czym ocena ta może być dokonywana nie wcześniej niż po upływie roku od dokonania oceny poprzedniej lub oceny dokonanej w ramach postępowania o uzyskanie stopnia awansu zawodowego (art. 6a ust. 1 Karty Nauczyciela).

Oceny pracy nauczyciela dokonuje samodzielnie dyrektor szkoły, w której nauczyciel jest zatrudniony, z możliwością zasięgnięcia opinii samorządu uczniowskiego (art. 6a ust. 5 Karty Nauczyciela). Dyrektor szkoły obowiązany jest dokonać oceny w określonym czasie, nie dłuższym niż 3 miesiące od dnia złożenia wniosku (art. 6a ust. 3 Karty Nauczyciela). Ocena pracy ustala się po zapoznaniu nauczyciela z jej projektem oraz wysłuchaniu

jego uwag i zastrzeżeń (art. 6a ust. 8 Karty Nauczyciela). Ocena pracy ma charakter opisowy i jest zakończona stwierdzeniem uogólniającym tę ocenę: wyróżniająca, dobra i negatywna (art. 6a ust. 4 Karty Nauczyciela). Od ustalonej oceny pracy nauczycielowi służy prawo wniesienia odwołania (w terminie 14 dni od jej doręczenia) do organu sprawującego nadzór pedagogiczny nad szkołą, za pośrednictwem dyrektora szkoły (art. 6a ust. 9 pkt 1 Karty Nauczyciela). W celu rozpatrzenia odwołania, organ sprawujący nadzór pedagogiczny nad szkołą powołuje zespół oceniający. Od oceny dokonanej przez zespół oceniający odwołanie nie przysługuje (art. 6a ust. 10 Karty Nauczyciela).

Regulację ustawową dotyczącą oceniania nauczycieli uszczegóławia rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 2 listopada 2000 r. w sprawie kryteriów i trybu dokonywania oceny pracy nauczyciela, trybu postępowania odwoławczego oraz składu i sposobu powoływania zespołu oceniającego (Dz. U. Nr 98, poz. 1066 ze zm.; dalej: rozporządzenie), wydane na podstawie upoważnienia zawartego w art. 6a ust. 12 Karty Nauczyciela.

Spośród przepisów tego rozporządzenia wyróżnić należy § 5 ust. 1 i 2, w którym doprecyzowano uprawnienia nauczyciela związane z zapoznawaniem się przez niego z projektem oceny pracy, o których mowa w art. 6a ust. 8 Karty Nauczyciela.

Otóż, na wniosek nauczyciela, przy zapoznawaniu go z projektem oceny i wysłuchaniu jego uwag i zastrzeżeń, może być obecny przedstawiciel wskazanej przez nauczyciela zakładowej organizacji związkowej (§ 5 ust. 2 rozporządzenia). Po zapoznaniu się zaś z projektem nauczyciel może w określonym terminie zgłosić swoje uwagi na piśmie, nie później niż 3 dni od daty zapoznania się z projektem oceny (§ 5 ust. 1 rozporządzenia).

W omawianym rozporządzeniu sprecyzowano także uprawnienie zespołu oceniającego, powoływanego w trybie art. 6a ust. 10 zdanie pierwsze Karty Nauczyciela, polegające na tym, że zespół może ustalić nową ocenę pracy lub podtrzymać ocenę kwestionowaną przez nauczyciela (§ 6 ust. 5), a także

uregulowano sposób głosowania rozstrzygnięcia co do utrzymania lub ustalenia nowej oceny przez przyjęcie, że zapada ono większością głosów, a w przypadku równej liczby oddanych głosów decyduje przewodniczący (§ 6 ust. 6).

Na uwagę zasługuje także treść § 2 ust. 7 rozporządzenia, który stanowi, że na ocenę pracy nauczyciela nie mogą mieć wpływu jego przekonania religijne i poglądy polityczne, a także fakt odmowy wykonania przez nauczyciela polecenia służbowego, gdy odmowa taka wynikała z uzasadnionego przekonania nauczyciela, iż wydane polecenie było sprzeczne z dobrem ucznia, dobrem służby albo dobrem publicznym.

Z przedstawionej regulacji wynika, że prawodawca w sposób wyczerpujący określił tryb postępowania, właściwy dla dokonania oceny pracy nauczyciela. W żadnym przepisie nie przewidział jednak, że dokonywanie oceny pracy nauczyciela powinno odbywać się w procedurze postępowania administracyjnego i wydanie tej oceny następuje w formie decyzji administracyjnej.

Ustawodawca, w Karcie Nauczyciela przyznał dyrektorowi szkoły, jako przełożonemu wszystkich jej pracowników – w tym nauczycieli – (por. art. 7 Karty Nauczyciela) uprawnienie do dokonywania okresowej oceny ich pracy. Uprawnienie to należy postrzegać jako czynność przysługującą pracodawcy, w imieniu którego występuje dyrektor szkoły. Ustanowienie trybu odwoławczego od oceny wydanej przez dyrektora do zespołu oceniającego powołanego przez organ sprawujący nadzór pedagogiczny nad szkołą, nie oznacza, że rozstrzygnięcie tego zespołu można traktować – co sugeruje Skarżąca – jako decyzję kończącą administracyjny tryb postępowania.

Przedstawiony pogląd znajduje swoje podtrzymanie w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 grudnia 2005 r., sygn. akt II SA/Wa 1535/05, który stwierdził że „ocena pracy nauczyciela nie jest dokonywana w ramach postępowania administracyjnego i nie przybiera procesowej formy decyzji (...). Czynności dokonywane (...)

w ramach procedury oceniania pracy (...) należy traktować jako działania prawodawcy w stosunku do pracownika w ramach przyznanych mu uprawnień. Znana prawnu pracy czynność oceniania ma zatem charakter wewnętrznego postępowania pracodawcy” (LEX nr 187387).

W wyroku z dnia marca 2011 r. (sygn. akt), wydanym w sprawie Skarżącej, Naczelny Sąd Administracyjny z kolei stwierdził, że <<wnioski zawarte w „ocenie” zmierzają jedynie do poinformowania skarżącej o stanowisku Zespołu Oceniającego. Ich sformułowanie nie stwarza żadnego bezpośredniego, wynikającego z przepisów prawa uprawnienia lub obowiązku ocenianego. Skierowanie zatem do nauczyciela pisma oceniającego jego pracę nie kształtuje jego pozycji w sensie materialnym>> (str. 5 uzasadnienia dołączonego do skargi). Tym samym nie można mówić o akcie lub czynności o charakterze władczym, w rozumieniu art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a.

Z kształtowaniem sytuacji prawnej nauczyciela mamy do czynienia jedynie wówczas, gdy ulega rozwiązaniu stosunek pracy spowodowany wydaniem negatywnej oceny, o czym stanowi art. 6a w związku z art. 23 ust. 1 pkt 5 Karty Nauczyciela. Prawidłowość i rzetelność wydania negatywnej oceny pracy nauczyciela podlega kontroli wówczas, gdy do sądu pracy wniesione zostanie powództwo o przywrócenie do pracy (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 1998 r., sygn. akt I PKN 500/98, OSNP 2000/3/106).

Przed oceną zasadności zarzutów podniesionych w skardze konstytucyjnej, wstępnie należy odnieść się do sposobu ich sformułowania.

Zarówno art. 6a ust. 10 Karty Nauczyciela, jak i art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a., zakwestionowano posługując się tzw. techniką interpretacyjną, tj. przez użycie sformułowania – „rozumiany w ten sposób, że (...)”. Tym samym Skarżąca – wydaje się – sugerować, że możliwa jest interpretacja art. 6a ust. 10 Karty Nauczyciela polegająca na przyjęciu, że ocena pracy nauczyciela wydana przez zespół oceniający dokonywana jest w ramach postępowania administracyjnego

i ma postać decyzji oraz możliwa jest interpretacja art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a. prowadząca do uznania, że decyzja ta jest aktem lub czynnością z zakresu administracji publicznej dotyczącą uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa, na którą przysługuje skarga do sądu administracyjnego. Podkreślić przy tym należy, iż zarzuty skargi kasacyjnej od orzeczenia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie – jak wcześniej wskazano – odnosiły się do przyjęcia przez ten Sąd błędnej wykładni.

Zgodnie z konsekwentnym stanowiskiem Trybunału Konstytucyjnego, dokonując oceny zaskarżonego przepisu, należy brać pod uwagę taką jego interpretację, jaka jest powszechnie przyjmowana w orzecznictwie sądowym i w nauce prawa. Uwzględnienie tej interpretacji pozwala na odczytanie treści normy, jaką dekoduje się w praktyce jego stosowania. „Trybunał Konstytucyjny ocenia zatem konstytucyjność zakwestionowanego przepisu zakładając, że ma on taką treść, jaką nadaje mu ustalona praktyka jego stosowania” (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 listopada 2006 r., sygn. akt SK 19/05, OTK-A 2006/10/154).

Jak wcześniej wskazano, z powołaniem się na orzecznictwo sądowe, czynność oceniania, o której mowa w art. 6a Karty Nauczyciela, ma charakter wewnętrznego postępowania pracodawcy i nie jest czynnością, o której mowa w art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a.

W takim zatem znaczeniu zaskarżone przepisy mogą być poddane ocenie co do zgodności ze wskazanymi w skardze wzorcami konstytucyjnymi.

W *petitum* skargi konstytucyjnej Skarżąca, wskazując wzorzec kontroli z art. 77 ust. 2 Konstytucji, nadała mu dwojaką treść: prawo do drogi sądowej i zakaz zamykania drogi sądowej do dochodzenia naruszonych praw.

Dokonując wykładni art. 77 ust. 2 Konstytucji, Skarżąca – jak się wydaje – przyjęła, że przepis ten stanowi jakoby powtórzenie treści art. 45 ust. 1

Konstytucji, w którym zagwarantowane jest prawo do sądu i uznała, że prawo każdego do sądu oznacza zakaz zamykania drogi sądowej.

Tymczasem, zakresy zastosowania art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 2 Konstytucji są różne, z uwagi na samodzielność normatywną każdego z tych artykułów. O ile art. 45 ust. 1 Konstytucji, gwarantujący prawo do sądu, dotyczy dochodzenia przed sądem wszelkich praw (także pozakonstytucyjnych), o tyle art. 77 ust. 2 Konstytucji odnosi się do zakazu zamykania drogi sądowej w zakresie dochodzenia wyłącznie praw i wolności gwarantowanych konstytucyjnie (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 10 maja 2000 r., sygn. akt K 21/99, OTK 2000/4/109).

Przy czym, podstawowe znaczenie dla określenia zakresu prawa do sądu (art. 45 ust. 1 Konstytucji) i jego uszczegółowienia (art. 77 ust. 2 Konstytucji) ma pojęcie „sprawy”, której rozpatrzenia przez sąd można się domagać.

Ustalając treść pojęcia „sprawy” należy wziąć pod uwagę art. 175 ust. 1 Konstytucji, który odnosi się do sprawowania przez sądy wymiaru sprawiedliwości. Z kolei – jak przyjmuje się w doktrynie – do istoty sprawowania wymiaru sprawiedliwości należy rozstrzygnięcie sporów o prawo (por. – Leszek Garlicki, *Prawo konstytucyjne*, cz. II, Warszawa 1998, str. 146). Przyjmuje się także, że prawo do sądu nie obejmuje – w zasadzie – spraw powstałych na tle podległości służbowej pomiędzy przełożonymi i podwładnymi. Jednocześnie Trybunał Konstytucyjny zastrzegł, że kategorię spraw z zakresu podległości służbowej, których zasadniczo prawo do sądu nie obejmuje, należy ujmować wąsko, ponieważ szereg elementów kształtujących sytuację prawną podmiotu znajdującego się w relacji podległości służbowej podlega kognicji sądu, np. gdy dochodzone jest roszczenie o wynagrodzenie, prawa socjalne czy odszkodowawcze (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 10 lipca 2000 r., sygn. akt SK 12/99, OTK 2000/5/143).

Odnosząc przedstawione poglądy do niniejszej sprawy, podnieść należy następujące argumenty.

Pozytywna ocena pracy nauczyciela nie ma charakteru rozstrzygającego (władczego), albowiem na jej podstawie nie są przyznawane osobie ocenianej żadne uprawnienia ani nakładane, wynikające z przepisów, prawa bądź obowiązki. Jak wcześniej podkreślono, czynność oceniania ma charakter postępowania wewnętrznego, wynikającego z relacji przełożony a podwładny. Skoro wydanie pozytywnej oceny jest zdarzeniem, z którego nie wynikają na zewnątrz określone skutki prawne w odniesieniu do osoby opiniowanej, to nie można zasadnie twierdzić, że mamy do czynienia ze „sprawą” w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji, wymagającą rozstrzygnięcia przez sąd sporu prawnego, albowiem wydane rozstrzygnięcie nie wpłynie na zmianę bądź ustanie stosunku prawnego między pracownikiem a pracodawcą.

„[W] żadnym systemie prawnym nie istnieje bezwzględne i absolutne prawo do sądu, które nie podlegałoby jakimkolwiek ograniczeniom i które w konsekwencji stwarzałoby uprawnionemu nieograniczoną możliwość ochrony swoich praw na drodze sądowej” (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 10 maja 2000 r., sygn. akt K 21/99, OTK 2000/4/109).

Jeśliby nawet założyć, że badanie prawidłowości i rzetelności pozytywnej oceny pracy nauczyciela jest „sprawą” w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji, to należałoby wskazać, postępując w zgodzie z art. 77 ust. 2 Konstytucji, jakie konstytucyjne prawa i wolności zostały naruszone przez zamknięcie drogi sądowej w tego rodzaju sprawie. Natomiast Skarżąca tego nie uczyniła, ograniczając się do stwierdzenia, że ocena ma „istotne znaczenie dla konkretnego nauczyciela gdyż dotyczy jego pracy” (str. 4 skargi).

Niewątpliwie zamknięcia drogi sądowej nie można w tym przypadku postrzegać w kategoriach dostępu do służby publicznej, o którym mowa w art. 60 Konstytucji, gdyż pozytywna ocena pracy nauczyciela w żaden sposób na dostęp ten nie oddziałuje.

W świetle przedstawionych argumentów uznać należy, iż przepis art. 6a ust. 10 Karty Nauczyciela w zakresie, w jakim nie przewiduje odwołania do

sądu od oceny pracy nauczyciela wydanej przez zespół oceniający, powołany przez organ sprawujący nadzór pedagogiczny nad szkołą, jest zgodny z art. 77 ust. 2 Konstytucji.

Z kolei, art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a. w zakresie, w jakim ocena pracy nauczyciela wydana w trybie art. 6a ust. 10 Karty Nauczyciela nie jest aktem lub czynnością z zakresu administracji publicznej dotyczącą uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa, jest zgodny z art. 77 ust. 2 Konstytucji.

Natomiast postępowanie, w części dotyczącej badania zgodności art. 6a ust. 10 Karty Nauczyciela z art. 2 Konstytucji, podlega umorzeniu, gdyż Skarżąca, powołując normę o tak generalnym charakterze, nie wykazała, która z zasad szczegółowych (pochodnych) wynikających z tej normy, została naruszona. Tym samym nie spełniona została przesłanka formalna zawarta w art. 47 ust. 1 pkt 2 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym, skutkująca niedopuszczalnością wyrokowania.

z upoważnienia
Prokuratora Generalnego
Robert Hernand
Zastępca Prokuratora Generalnego